

1. kapitola

Londýn

Duben 1812

Nathaniel Stanton, hrabě z Foxsteadu, se prudce zastavil upoután pohledem na paní Elizu Piercovou blížící se k němu. Jak mohl zapomenout, že je ta vdova tak krásná? Od jejich posledního setkání uplynul sotva rok, i když to tehdy byla jen chvílička, při níž byli obklopeni přáteli a rodinou.

Přesto ho připravila o dech.

V saténové večerní róbě, obepínající její plnou postavu a se čtvercovým výstřihem odhalujícím do značné míry její ňadra, vypadala dnes večer úchvatně jako pravá kurtizána až na to, že její rysy nekazilo žádné umělé přikrášlování. Zlaté vlasy měla vyčesané nahoru do jakési koruny. Pouze jeden pramen jí spadl po šíji na téměř nahá záda. Představoval si, že kdyby za něj zatáhl, všechny vlasy by se jí rozpustily po zádech až do pasu.

Proboha, už tak dlouho neměl žádnou ženu. Bohužel právě tato by rozhodně nebyla tou pravou, protože ho považovala za divokého hejska. Což dávalo smysl, protože v letech před válkou jím opravdu byl.

„Lorde Foxsteade, překvapuje mě, že vás tu vidím.“
Eliza se usmívala, když k němu došla a zvedla ruku

v rukavičce. „Nikdy bych neřekla, že máte rád amatérská hudební vystoupení.“

Podržel její ruku. „Přesto jsem zde, paní Piercová.“

Jako obvykle vážně přikývla. „Je dobře, že jste přišel. Vašeho přítele vévodu se mi nepodařilo přesvědčit, aby také dorazil.“

„Tomu se nedivím.“ Nathaniel jí stiskl ruku tak pevně, jak se odvážil, než ji opět uvolnil. „Poté, co se oženil s vaší sestrou, vystrčí nos z domova jen kvůli svým stavebním projektům.“

„To je pravda.“ Její veselý smích se dotkl té části jeho duše, kterou tak dlouho skrýval před světem. I před sebou samým.

A stejně tak i její oči, které ladily s modrou barvou jejích šatů tak dokonale, že mu bylo jasné, že byly vybrány právě z toho důvodu. Na jeho obličej se muselo odrazit rozrušení, protože sestra vedle něho si odkašlala.

„Odpusťte, paní Piercová,“ obrátil se na ni, „mohu vám představit svou sestru, lady Teresu Usbornovou? Tess přijela do Londýna na společenskou sezonu.“

Tess nabídla Elize ruku. „Ráda vás poznávám.“

Eliza ji stiskla. „Moc ráda se s vámi setkávám.“ Poté zahrnula pohledem i jeho. „A přijměte, prosím, mou soustrast ohledně smrti vaší matky loni na podzim. Měla jsem vám napsat...“

Když se odmlčela, odpověděl: „Určitě jste měla spoustu vlastních starostí, zvláště se sňatkem vaší sestry. Moc mě mrzí, že jsem ho zmeškal.“

„Oba jste ještě drželi smutek.“

„Právě skončil.“ Pronesla tiše sestra. Tess nerada mluvila o smrti. Nemohl jí to moc vyčítat, jelikož

v posledních třech letech přišli o oba rodiče. Takže ho nepřekvapilo, když změnila téma. „Zjistila jsem, že vy sama dnes večer vystupujete, paní Piercová.“

„Říkejte mi Elizo, prosím.“ Zvedla jedno obočí na Nathaniela. „Jako to dělá váš bratr. A ano, hraju a zpívám.“

„Obojí? Vy hrajete na nějaký nástroj?“ Pokusil se skrýt své překvapení. „Jak to, že jsem o tom nevěděl? Nikdy jsem vás neviděl vystupovat.“

„Samuel neměl rád, když jsem vystupovala před kýmkoli jiným než před ním,“ odušila upjatě. „Nikdy vám neřekl, že hraju na hudební nástroje?“

„Vlastně ne.“ Další věc, jež ho překvapila. „Předpokládám, že hrajete na klavír.“

„Ano, ale dnes jsem si vybrala harfovou loutnu. Hraju také na harfu a na cembalo.“

„Nechte mě hádat,“ pronesl. „Vybrala jste si harfu, protože vaše dívčí jméno Harperová se dá přeložit jako harfistka.“

„To bych se musela dívčím jménem jmenovat Harfeníková,“ odušila. „Technicky vzato.“

Tess se zasmála, ale on jen zíral na Elizu plný rozpaků. Nikdy předtím s ním nezažertovala. Vyvedlo ho to z míry.

„Musíte být velice talentovaná,“ uvažovala jeho sestra, „a nejen díky hře na tolik hudebních nástrojů. Bratr mi toho tolik vykládal o vás, vašich sestřích a firmě Elegantní příležitosti.“

Sestry Harperovy, ač pošpiněné skandálem jako děti rozvedeného markýze a prostopášné matky, vybudovaly podnik, který se stal nejvyhledávanějším při organizování nejrůznějších úspěšných společenských událostí. To dokládal fakt, že se dnešní hudební večírek konal v zámečku jednoho markýze.

„Mám být poctěna, nebo uražena tím, co vám o mně váš bratr vykládal?“ zeptala se Eliza jeho sestry.

Tess se zachichotala. „Samozřejmě že poctěna. Nat pro vás neměl nic než chválu.“

„Nat?“ obrátila na něj Eliza svůj jiskřivý zrak. „Dokonce ani Samuel vám neřekl nikdy jinak než Nathaniel.“

Zasténal. „Bohužel rodina mi po většinu života říká ‚Nat‘. Nemůžu je tomu odnaučit.“

„Když byl malý, říkali jsme mu Natty,“ sdělila jí důvěrně Tess a zjevně ignorovala zamračený pohled, jímž ji bratr obdařil. „Až nám pohrozil, že uteče z domova, jestli toho nenecháme.“ Mrkla na něj. „Už tehdy byl velice dominantní.“

„Já nejsem dominantní,“ podotkl. „Dominantní neznamená, když je něčí způsob ten jediný správný.“

Eliza se zasmála. „Mluvíte podobně jako můj nový švagr.“

„Chcete říct, že on mluví podobně jako já.“

„Vy jste přece mladší než on, ne?“ zeptala se Eliza.

Vyklenul obočí. „Vy předstíráte, že znáte můj věk, madam?“

„Znám váš věk přesně. Je vám třicet jedna. Začali jste se Samuelem chodit do Etonu ve stejnou dobu. Alespoň tak mi to říkal.“

„Docela jste se strefila. Byl jsem vlastně o rok mladší než Sam. Ale mluvil pravdu v tom, že jsme v Etonu začínali společně.“ Zamračil se. „Ačkoli věděl, že jsem o rok mladší. Neumím si představit, proč by vám říkal něco jiného.“

„Pro případ, že jste si toho nevšiml,“ pronesla stroze Eliza, „můj zesnulý manžel uměl být poněkud marnivý. A často předstíral, že je mladší než ve skutečnosti.“

„To mě nepřekvapuje.“ Zarazil se, protože nechtěl mluvit o Samovi. Bylo toho příliš, co musel skrývat. „Právě jsem dostal žízeň.“

Upřela na něj zvědavý pohled. „Kolik si myslíte, že je mně?“

„Proboha, rozhodně bych nebyl tak hloupý, abych odhadoval váš věk,“ odtušil a ignoroval skeptický pohled své sestry. „Vím, že jste nejstarší ze sester. Ale rozhodně ještě o dost mladší než já.“

„Je mi sedmadvacet. Takže jsem dost stará, abych věděla, že mi lichoťíte. Jen se dívím proč.“

V tom okamžiku, kdy mezi ně padlo mlčení, vešla do vstupní haly jeho další společnice, a když se blížila k Tess, vypadala nervózně. „Má paní, prohledala jsem celý kočár a po mně ještě jeden lokaj, ale ani jeden z nás vaši šálu nenašel. Nemohla jste ji nechat doma?“

Než mohl Nathaniel něco říct, Tess laskavě opáčila: „Bezpochyby. Vůbec si s tím nedělejte starosti.“

„Elizo, mohu vám představit paní Jocelin Marchovou,“ ozval se Nathaniel. „Bydlí přes sezonu se mnou a se sestrou ve Foxstead Place.“

Silně se červenající Jocelin se uklonila a vždy laskavá Eliza jí nabídla ruku. „Moc ráda vás poznávám, paní Marchová.“

Dívka pohlédla na její ruku se směsicí rozpaků a zděšení, než ji přijala. Nathaniel si povzdychl. Bude muset Jocelin znovu připomenout, že patří do jejich společnosti, i když se tak zatím necítí. Dokonce i když se objevují... těžkosti.

„Co kdybyste si šly najít s Jocelin místa?“ navrhl Nathaniel Tess. „Já potřebuju s Elizou ještě něco probrat.“

Tess přikývla a odvedla s sebou Jocelin, protože Nathaniel už sestře předem řekl, proč s ní potřebuje

mluvit. Eliza hleděla za nimi a ztišila hlas. „Odpusťte mi, ale nejspíš nevíte, že já tento hudební večírek organizuju. Nemůže to, co se mnou chcete probrat, počkat až po jeho skončení?“

Zasmál se. „Jsem si jistý, že už máte všechno dokonale připravené. Určitě můžete vyšetřit alespoň pět minut pro nejstaršího a nejdražšího přítele vašeho manžela.“

Pohlédla na něj úkosem. „Pět minut?“

„Nebo tak nějak. Po skončení se nemůžeme zdržet, protože si musíme pospíšet domů a odlehčit ubohé služebné, která se stará o Jocelinina dvouletého synka. Jako starý mládenec nemám... to správné služebnictvo pro péči o malé děcko.“

„To si umím dobře představit,“ usmála se. „A její manžel se k tomu nejspíš také nehodí.“

„Odpusťte mi, zapomněl jsem se zmínit, že je vdova jako vy. Její manžel také sloužil ve Španělsku, ale ne se mnou v osmadvacátém pěším regimentu. Domnívám se, že se Sam zmínil ve svých dopisech o muži, kterému dělal pobočníka, o generálmajoru Jamesi Ansonovi. Jocelin je Ansonovou dcerou.“ *Neuváděj příliš mnoho podrobností, hochu. Z toho by vzešly jen potíže.*

Přes tvář jí přelétl soucit. „Nezemřel generál ve stejné bitvě jako Samuel?“

Nathaniel přikývl. „A stejně tak i Jocelinin manžel. Do bitvy u Talavery bylo zapojeno několik pluků.“

„Toho jsem si vědomá,“ přisvědčila s vlhkýma očima. „Přečetla jsem o ní vše, co se dalo sehnat.“

„Byl jsem s generálem, když o týden později zemřel na svá zranění. Před smrtí mě určil za Jocelinina poručníka, protože už se dozvěděl, že její manžel zemřel v bitvě a nic jí nezanechal.“ Zatraceně, tady musí být opatrný. To však neznamenalo, že by lhal. Spíš natahoval